

Nabuchodonozor jako obraz stworzenia, upadku i powstania człowieka

Prorocstwo Daniela 4-ty rozdział

Przedmiotem tego rozważania jest piękna lekcja zaczerpnięta z Księgi Daniela. Najpierw zastanowimy się, kim był prorok Daniel i jego towarzysze: Sadrach, Mesach i Abed-Nego, oraz w jaki sposób zasłużyli sobie na szczególne zaufanie króla babilońskiego, Nabuchodonozora.

Z powodu nieposłuszeństwa i niewierności Bogu naród izraelski został zwyciężony przez armię chaldejską, a następnie jego większość została zaprowadzona do niewoli babilońskiej. Prorok Pański, Daniel oraz jego towarzysze znaleźli się również wśród niewolników, ale mimo przykrego położenia starali się być wiernymi Bogu. Na ile tylko to było możliwe przestrzegali przykazań z Zakonu Mojżeszowego, także w zakresie odżywiania się. Pamiętamy, że nie chcieli jeść smacznych potraw ze stołu królewskiego, do którego mieli dostęp i zadowalali się zwykłymi jarzynami. Czytamy o tym w Księdze Daniela 1:12-15 (BGd): „A po wyjściu dziesięciu dni okazało się, że twarze ich były piękniejsze i byli tłuściejsi na ciele niż wszyscy młodzieńcy, którzy jadalili pokarm z potraw królewskich”.

Prorok Daniel posiadał ducha Pańskiego, Bóg był z nim. Dzięki temu, że o jego zdolnościach i zaletach umysłowych doniesiono królowi, kazał on wprowadzić Daniela na swój dwór jako sługę, gdzie w krótkim czasie zdobył królewskie zaufanie.

Daniel nie przypisywał zdolności tłumaczenia snów sobie, ale skromnie wskazał na Boga i wyznał, że od Niego ma ten dar: „A wszakże jest Bóg na niebie, który objawia tajemnice, a on okazał królowi Nabuchodonozorowi, co ma być potomnych dni” – Dan. 2:28 (BGd). Król miał sen, jednak postanowił nie wyjawiać mędrcom, praktykarzom i czarnoksiężnikom, co mu się śniło (Dan. 2:5); gdyby nie odgadli, co śniło się królowi i nie podali mu wykładu owego snu, groziła im śmierć. Faktem jest, że gdyby król oznajmił im swój sen, mędrcy obmyśliliby szybko jakąś odpowiedź i tym sposobem podaliby dowolny wykład snu. Tymczasem zostali pozbawieni tej możliwości i nie mieli żadnego wyjścia – rzeczywiście groziła im śmierć, wpadli bowiem w sidło.

W dodatku prorok Daniel wyrzekł do króla słowa, które

pogarszały ich sytuację: „Odpowiedział Danijel królowi i rzekł: Tajemnicy, o której się król pyta, mędrcy, praktykarze, czarnoksiężnicy i wieszczkowie królowi oznajmić nie mogą” – Dan. 2:27 (BGd). Wieszczkowie ocalili swe życie tylko dzięki temu, że był między nimi prorok Pański Daniel, któremu Bóg oznajmił i wyjaśnił królewski sen. Czytamy o tym w Dan. 2:19.

POSTAĆ KRÓLA NABUCHODONAZORA

Warto uważnie przyjrzeć się postaci tego potężnego króla, jakim niewątpliwie był Nabuchodonozor. Był on jednym z największych i najpotężniejszych monarchów starożytności, panował nad całym Bliskim Wschodem, jego armia była ogromna i silna, miał też nadzwyczajną władzę i zdolność sprawowania władzy. Dzięki temu, że przepowiednia Pańskiego proroka Daniela wypełniła się ściśle i skrupulatnie, Nabuchodonozor dowiedział się, że Bóg Izraela jest prawdziwym Stworzycielem, któremu należy oddawać cześć i chwałę. Czytamy wyznanie króla: „Ja Nabuchodonozor chwałę i wywyższam Króla Niebieskiego, którego wszystkie sprawy są prawdą, ścieżki jego sądem, a który chodzących w hardości poniżyć może” – Dan. 4:37 (BGd).

MIASTO BABILON

Historia dowodzi, że miasto Babilon było wspaniałe i wyjątkowo piękne. Podziwiane już naówczas tzw. wiszące ogrody Semiramidy, zaliczono później do siedmiu cudów architektury starożytności.

Słowo Boże informuje, że zarówno literalny jak i mistyczny Babilon upadł, mimo że na początku był kubkiem złotym w ręce Pańskiej (Jer. 51:7), ale to należy do innego tematu.

PRZYPOMNIENIE I WYŁOŻENIE SNU

Prorok Daniel, prowadzony duchem Bożym, najpierw przypominał królowi, co mu się śniło, a następnie wyłożył dokładnie znaczenie snu, za co otrzymał nagrodę: „Potem wywyższył król Daniela: dał mu wiele bogatych darów i uczynił go rządcą nad całą prowincją babilońską i zwierchnikiem nad wszystkimi mędrkami Babilonu” – Dan. 2:48 (BT).

Korzystając z okazji Daniel prosi króla, żeby i jego to-

warzysze: Sadrach, Mesach i Abed-Nego otrzymali wyższe stanowiska i rzeczywiście – przejęli oni zarząd nad prowincją babilońską (werset 49). W taki sposób Daniel, dzięki otrzymanej od Boga mądrości, doszedł do wielkiej sławy i zaszczytu, jednak nie spodziewał się, że jego sukces na dworze królewskim spowoduje niepożądaną zazdrość i chęć zemsty ze strony pewnych mężów chaldejskich, którzy zaczęli szukać sposobu usidlenia nie tylko Daniela, ale również jego hebrajskich towarzyszy – chcieli ich oskarżyć i zgładzić. Myśleli, że uda im się zrealizować złowrogie zamiary i z początku wydawało się, że bieg spraw bardzo tym planom sprzyja; przeciwnicy proroka nie zdawali sobie jednak sprawy z tego, że Daniel i jego towarzysze byli pod szczególną opieką i ochroną Wszechmogącego Boga.

Jakże trafne okazały się na ich przykładzie słowa: „*Kto drugiemu dół kopie, wpada weń; a kto kamień toczy, na niego się obraca*” – Przyp. Sal. 26:27 (BGd, zob. Manna 5 września). Przekleństwo spadło na nich samych, zostali zgładzeni, a towarzysze Daniela ocaleli, uratowani od śmierci w ognistym piecu (Dan. 3:16-26). Później, w czasach króla Dariusza, Daniel został przez anioła ocalony od lwiego dołu (Dan. 6:22). Skoro wiemy już, w jakich okolicznościach Daniel i jego towarzysze doszli do wielkiej sławy i zaszczytów na dworze królewskim, przystąpimy teraz do zasadniczych dla naszego tematu kwestii.

Temat oparty będzie na czwartym rozdziale Proroctwa Daniela i na jego podstawie postaramy się wykazać, że król Nabuchodonozor może być porównany do Adama, przed upadkiem i po upadku oraz w sytuacji powrotu do utraconego królestwa. W jaki sposób Nabuchodonozor stał się pierwszym królem ziemi, czytamy w rozdziale 2 i wersetach 37-38: „*Tyś, królu! królem królów; bo tobie Bóg niebieski królestwo, moc, potęgę i sławę dał; I wszystko, gdzie jedno mieszkają synowie ludzcy, zwierzę polny i ptactwo niebieskie dał w rękę twoją i postanowił cię panem nad tem wszystkim, a tyś jest tą głową złotą*” (BGd).

Taką sławę i cześć otrzymał w raju Adam, będąc człowiekiem doskonałym. Taki był zamiar Boga względem ludzi, jednak przez upadek królestwo to zostało utracone. Przed zgrzeszeniem Adama ludzkość była jeszcze w jego biodrach. Przed upadkiem Adam nie miał potomstwa.

Z tego wynika (Dan. 2:37-38), że jako możny król Nabuchodonozor odzwierciedla postać doskonałego Adama, który otrzymał z rąk Stworzyciela królestwo, sławę i panowanie nad wszelkim ziemskim stworzeniem.

Przypomnijmy zapis z 1 Mojż. 1:26 (BGd): „*Zatem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na wyobrażenie nasze, według podobieństwa naszego; a niech panuje nad rybami morskimi i nad ptactwem niebieskim, i nad*

zwierzęty, i nad wszystką ziemią, i nad wszelkim płazem, płazającym się po ziemi”; werset 29 – „*i wszelkie drzewo, na którym jest owoc, będzie wam ku pokarmowi*”.

Człowiek został stworzony na wyobrażenie Boga i Logosa („nasze”) oraz według ich podobieństwa („naszego”), co oznacza, że tak jak Bóg jest Królem nad wszelkim stworzeniem niebieskim na duchowym poziomie, tak człowieka uczynił królem nad wszelkim stworzeniem na poziomie ziemskim.

Bóg obrał miasto Babilon, które znajdowało się w Mezopotamii na ojczyznę ojca Abrahama, który przedstawia samego Boga. Pismo Święte wskazuje, że to miejsce na ziemi było biblijnym rajem, jak czytamy: „*Rzeka czwarta jest Eufrates: Wziął tedy Pan Bóg, człowieka postawił go w sadzie Eden*” – 1 Mojż. 2:14-15 (BGd). W czasach króla Nabuchodonozora rzeka Eufrates orzeźwiała i zaopatrywała miasto w wodę. Te okolice i ta rzeka istnieją po dziś dzień, nie ma jednak owego słynnego i pięknego miasta, dla którego Bóg przewidział zupełne zniszczenie, dlatego też obecnie nie ma po nim śladu. Czytamy o tym w Proroctwie Jermiasza, 51 rozdział.

NABUCHODONOZOR A ADAM W OGRODZIE EDEN

„*Ja, Nabuchodonozor, spokojny byłem w swym domu i wesoły w pałacu*” – Dan. 4:1 (BT); w. 4 (BGd).

Także Adam, zanim zgrzeszył, wiodł spokojne i wesołe życie w ogrodzie Eden, w doskonałym raju. Beztraska i swoboda pojawiają się również w jednym ze snów Nabuchodonozora.

Czytamy: „*Te są widzenia, którem widział na łożu mojem: widziałem, a oto drzewo w pośrodku ziemi, którego wysokość zbytnia była. Wielkie było ono drzewo i mocne, a wysokość jego dosięgała nieba, a okazałe było aż do granic wszystkiej ziemi; gałęzie jego piękne, a owoc jego obfity i pokarm dla wszystkich był na nim; pod sobą dawało cię zwierzowi polnemu, a na gałęziach jego mieszkalo ptactwo niebieskie, a z niego miało pożywienie wszelkie ciało*” – Dan. 4:10-12 (BGd).

Na tym drzewie był pokarm dla wszystkich, orzeźwienie i mieszkanie dla ptactwa – w ogrodzie Eden było życie i niczego tam nie brakowało. „*Wywiódł Pan Bóg z ziemi wszelkie drzewo wdzięczne na wejrzeniu i smaczne ku jedzeniu*” – 1 Mojż. 2:9 (BGd).

PRÓBA

Porównajmy następne wydarzenia ze snu Nabuchodonozora z tymi, które odnoszą się do człowieka wypędzonego z ogrodu Eden. „*Dekret najwyższego, który wyszedł na króla, pana mego; bo cię wyrzucą od ludzi, a z*

zwierzem polnym będzie mieszkanie twoje, a trawą jako wół paść się będziesz, a rosą niebieską skrapiany będziesz, aż się wypełni siedem lat nad tobą, dokąd byś nie poznał, że Najwyższy panuje nad królestwem ludzkim, a że je daje, komu chce” – Dan. 4:24-25 (BGd).

Kojarzy się to z wyrokiem, który spadł na Adama, gdy przekroczył prawo Boże: „Ciernie i oset rodzić będzie tobie [ziemia] i będziesz pożywał ziela polnego”. Francuskie wydanie Segond podaje w tym miejscu: „a żywnością twoją będzie trawa”.

„Zaś rzekł do Adama: Iżeś usłuchał głosu żony twojej, a jadłeś z drzewa tego, o którym ci przykazałem, mówiąc: Nie będziesz jadł z niego; przeklęta będzie ziemia dla ciebie, w pracy z niej pożywać będziesz po wszystkie dni żywota twego. A ona ciernie i oset rodzić będzie tobie; i będziesz pożywał ziela polnego. W pocie oblicza twego będziesz pożywał chleba, aż się nawrócisz do ziemi, gdyż z niej wzięty; boś proch i w proch się obrócisz” – 1 Mojż. 3:17-19 (BGd). To wszystko spełniło się po próbie, której człowiek został poddany i niestety upadł – przekroczył prawo Boże i został wypędzony z ogrodu Eden: „I wypuścił go Pan Bóg z sadu Eden ku sprawowaniu ziemi, z której był wzięty” – 1 Mojż. 3:23 (BGd).

DALSZE SKUTKI UPADKU

„A iż król widział stróża i Świętego zstępującego z nieba a mówiącego: podрубайте to drzewo, a zepsujcie je, wszakże pień z korzeniem jego w ziemi zostawcie i niech będzie związany żelaznym i miedzianym łańcuchem na trawie polnej, aby rosą niebieską był skrapiany, a ze zwierzętami polnymi niech się pasie, ażby się wypełniło siedem lat nad nim [Nabuchodonozorem]” – Dan. 4:23 (BGd). Z tego wynika, że pień z korzeniem przedstawia króla Nabuchodonozora (Dan. 4:25).

Królestwo i panowanie, pokazane w urodzie tego owocowego drzewa, zostały „ścięte”, o czym wspomina prorok Ijob: „Nieprawość [człowieka] wycięta jak drzewo” – Ijob 27:20 (BT).

W ten sposób grzech wszedł na świat, a za nim orszak cierpień, chorób, tragedii rozmaitego rodzaju, niewierności i w końcu śmierci. Wskutek przekroczenia prawa człowiek utracił Boską przyjaźń i opiekę, został odrzucony od łaski Ojcowskiej stając się „jako ta owca nie mająca pasterza” (1 Król. 22:17, BGd).

Zastanówmy się nad jedną bardzo ważną myślą z tego fragmentu, zawartą w słowach: „Podрубайте to drzewo, a zepsujcie je, wszakże pień z korzeniem jego w ziemi zostawcie” – Dan. 4:23 (BGd). Bardzo ważne to zdanie i zarazem niosące wspaniałą nadzieję powrotu i naprawy tego, co zostało utracone. Prorok Ijob również o tym

wspomina: „Albowiem o drzewie jest nadzieja, choć je wytną, że się jeszcze odmłodzi i latorośl jego nie ustanie, choć się starzeje w ziemi korzeń jego, w prochu obumrze pień jego, wszakże gdy uczuje wilgotność puści się i rozpuści gałęzie jako szczep młody” – Ijob 14:7-9 (BGd).

W podobnym duchu wypowiada się apostoł Piotr, gdy pisze: „Gdyby przyszły czasy ochłody od obliczności Pańskiej, a posłałby onego, który wam opowiedziany jest, Jezusa Chrystusa, który zaiste niebiosa ma objąć aż do czasu naprawienia wszystkich rzeczy” – Dzieje Ap. 3:20-21 (BGd).

Słowo Boże uczy zatem jasno, że jest nadzieja powrotu do doskonałości i życia, ale muszą nadejść naznaczone czasy.

SIEDEM LAT

„Serce jego od człowieczego niech się odmieni, a serce zwierzęce niech mu dane będzie, a siedem lat niech pominą nad nim” – Dan. 4:16 (BGd).

Siedem lat to lata symboliczne. Od stworzenia człowieka aż do zupełnej naprawy i powrotu do pierwotnej doskonałości upłynie jeden dzień epokowy, który składa się z siedmiu tysięcy lat. Święty Piotr potwierdza to w zdaniu: „Jeden dzień u Pana jest jako tysiąc lat, a tysiąc lat jako jeden dzień” – 2 Piotra 3:8 (BGd). Lekcję tę omawia pastor Russell w pierwszym rozdziale szóstego Tomu Wykładów Pisma Świętego.

Sposób powrotu do doskonałości jest również pokazany w naszej lekcji. Czytamy: „Przeto, o królu! Rada moja niech ci się podoba, a grzechy twoje przerwij sprawiedliwością, a nieprawość twoją miłosierdziem” – Dan. 4:27 (BGd).

I tak jak król Nabuchodonozor otrzymał sposobność powrotu do utraconego królestwa po upływie siedmiu lat, tak Adam i cała ludzkość także otrzymają sposobność powrotu do królestwa, to znaczy do utraconej doskonałości, w siódmym tysiącleciu, w czasie panowania Chrystusa Pana.

WYPEŁNIENIE SIĘ PROROCTWA

To, co prorok Daniel przepowiedział o Nabuchodonozorze, dokładnie się wypełniło. „A po skończeniu onych dni [siedem lat wg Dan. 4:32] podniosłem ja, Nabuchodonozor, w niebo oczy moje, a rozum mój do mnie się zaś wrócił i błogosławiłem Najwyższego a Żyjącego na wieki chwaliłem i wysławiałem, bo władza jego władzą wieczną, a królestwo jego od narodu do narodu” – Dan. 4:34 (BGd). „Tegoż czasu rozum mój wrócił się do

mnie, a do sławy królestwa mego ozdoba moja i dostojność moja wróciła się do mnie, nadto hetmani moi i książęta moi szukali mnie, a na królestwie moim zmocniłem się i wielmożność większa mi jest przydana. A tak teraz ja, Nabuchodonozor, chwałę, wywyższam i wysławiam króla Niebieskiego, którego wszystkie sprawy są prawdą, a ścieżki jego sądem, a który chodzących w hardości poniżyć może” – Dan. 4:36-37 (BGd).

UMOCNIENIE KRÓLESTWA

Gdy wypełni się słuszny czas – w siódmym tysiącleciu, również Adam przywrócony będzie do pierwotnej doskonałości w odrestaurowanym Królestwie Chrystusowym.

PODSUMOWANIE

Tak, jak Adam został stworzony jako człowiek doskonały, zaś po otrzymaniu próby upadł i przekroczył prawo Boże, tak i Nabuchodonozor, „który spokojny był w

swym domu i wesoły w pałacu” (Dan. 4:1, BT), został usunięty z królestwa, aż do momentu, gdy wypełnił się nad nim słuszny czas i został przywrócony do sprawowania władzy.

Dzięki wszechmocnemu Bogu za przywilej i wskazanie sposobu dojścia do utraconej doskonałości oraz za to, że ten wspaniały nowy dzień chwały i błogosławieństwa już świta na horyzoncie świata.

„Błogosławiony Pan, Bóg Izraela, który jeden czyni cuda! Błogosławione na wieki chwalebne jego imię, niech cała ziemia chwałą jego się napełni. Niech się tak stanie. Niech się stanie!” – Psalm 72:17-19 (BT).

Usiłujmy i starajmy się o to, by znaleźć się w tym chwalebnym Królestwie. Amen.

Tomiak Kazimierz
R-
„Straż”